

Att lyssna efter Gud

Signe tyckte om att gå in i kyrkan. Att sitta i tystnaden. Ta in rummet. Ibland hade hon tur och kantorn var där och övade. Då brukade hon sluta ögonen och njuta av hur musiken fyllde salen.

Hon hade varit på flera konserter i kyrkan. Hon tyckte speciellt om orgelkonserterna. Det var ett fantastiskt instrument som kunde gå från spröda toner som liknade fågelkvitter till dånande åska på bara ett ögonblick. Hon hade till och med gått på några gudstjänster.

Hon tyckte om att gå till kyrkan. Kände sig trygg där. Det var en bra präst också i Signes lilla kyrka. Inga långa predikningar om hur misslyckade alla var, eller krångliga tråkiga om olika bibelställen. Han pratade så att man förstod och kände igen sig. Hon tyckte om det.

Hon hade funderat på att engagera sig mer. Men så var det ju det där med tron. När alla andra bad satt hon mest med böjt huvud och hoppades att hon inte skulle nysa. Och när de gick fram för bröd och vin i nattvarden tyckte hon mest det smakade blött tidningspapper och muttrade över att det bara var vanlig druvjuice. Hon hade fått en droppe på sin vita sommarblus för några veckor sedan och den var nästan omöjlig att få bort.

Signe tittade upp mot den vackra altartavlan. Jo, hon trodde nog på Gud ändå. Att hon inte var ensam utan att det fanns något mer, något större. Men sedan var det alla de där detaljerna. Underverken till exempel. Kunde man verkligen tro på dem? Uppväcka folk från det döda? Om nu Gud kunde göra det, varför var hon då ensam nu?

När de kom till trosbekännelsen så rabblade hon mest bara med. Kände att hon inte riktigt kunde läsa vissa rader med övertygelse. Kunde man kalla sig kristen om man inte trodde exakt så som kyrkan sa att man skulle tro??

Hej Signe!

Hon tittade upp och såg "sin" präst stå där och le mot henne.

-Måste man tro på allt precis som du säger eller får man vara med ändå? Orden snubblade ut ur henne innan hon hann tänka. Förskräckt tittade hon upp på prästen.

-Det var en direkt och klar och väldigt bra fråga, skrattade han. Och det korta svaret är: Ja, du får vara med ändå! Kyrkan är inte en plats för en utvald elit där bara de som tror "rätt" får vara med. Tvärtom! Kyrkan är en plats där man får pröva och fundera kring sin tro. Testa höjden och djupet. Vända och vrida och fundera, tillsammans.

-Ungefär som lärjungarna? sade hon dröjande.

-Ja, Ungefär som lärjungarna.

De hade pratat om lärjungarna och de första kristna i deras lilla studiegrupp på kyrkan. Lärjungarna hade ju också diskuterat och nästan grälat. Haft olika åsikter och tolkningar. Men ändå så var de alla tillsammans i sin tro på Kristus. Som en stor familj som alla hör ihop, även om de ibland inte håller sams.

Hon lutade sig tillbaka. Kände sig omsluten av lugnet i det vackra rummet.

Kände att hon hörde dit. Att hon var en del av en stor brokig familj. En del av en enhet i Kristus.

Maria Scharffenberg, präst i Svenska kyrkan

Texten är hämtad från blogg.svenskakyrkan.se/tankarinförhelgen